

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 4 PENGÓ MELLÉKLETTEL EGYÜTT.

AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ 2 DOLLAR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÖNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWFFY-TÉR 10.

A listriai út.

Csel. 14—8.22.

Ez a Listrában történt csoda — a sántának meggyógyítása — nem első s nem utolsó ilyen nemű ténykedése az apostoloknak. A kiküldött tanítványok is vissza jöttek mondván: »— még a lelkek is engedtek nekünk.« Nekik is volt hatalmuk betegeket gyógyítani, s ez a hatalom, melyet az Úr adott. attól a pillanattól lett végleg időszerűvé, midőn az Úr a tanítványaitól elbűsűzött ekként: »Azokat pedig kik hisznek, ilyen jelek követik, az én nevemben ördögöket űznek, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek föl és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik, betegekre vetik kezeiket és meggyógyulnak.« És az az apostol hitt és ez a sánta is hitt és ennek a hitnek a gyümölese lett a gyógyulás. De ennek a gyógyulásnak egyéb következményei is lettek, mert a sokaság felkiált: »Istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban.« Istenítették az apostolokat, miként ma is istenít a világ embereket. Hány szor olvashatod, amikor egy-egy színész, vagy más művészt, vagy — amint mondani szokták — a közélet egy-egy kiválóságát istenítik. A közönség *imádja* kedvenceit, imád embereket, imádja gyermekét, férjét, feleségét. És ezek az imádottak, hogy sütkéreznek dicsőségükbe, ünnepeztetik magukat. Vagy talán te is ilyen imádott vagy, ki örvendve használod ki ezen állapotod read nézve is oly kedvező előnyeit.

Telát a tömeg az apostolokat imádni akarta. Papok jöttek elő, hogy áldozzanak nekik. Megfontolandó, hogy az apostolok egy másik helyről (Ikoniumból) menekültek. Üldözött emberek voltak, akiket kergettek s akik egy olyan helyre jutottak, ahol imádni akarták őket. Kedves olvasóm, ha téged hosszú ideig üldöznek, életed veszélybe forog, vajjon nem örvendezéssel töltené el, ha végre nyugodt percek kínálkoznának? Ha hosszú üldözés után tisztesség kínálkozik, miként e két apostolnak, vajjon nem mondanád-e, hogy legfőbb ideje, hogy

helyzeted javuljon. És vajjon a hiúság ördöge nem kísérthette-e meg az apostolokat, hogy a gyógyítás miatt felkínált tisztességet a maguk számára gyümölcsöztessék, de az apostolok riadtan kiáltottak: »Miért mívelitek ezeket? Mi is hozzátok hasonló természetű emberek vagyunk!« — Igen hasonló bűnös természetűek vagyunk, hasonló husból, vérből való emberek, kiknek épen ugy van fájdalunk, mint nektek, éreznek, táplálkoznak, járnak-kelnek s vannak könnyeik, mint nektek. Hasonló természetűek vagyunk és egy örvendetes üzenetet, drága nevet hoztunk nektek, az Úr Jézus Krisztust. E névre engedni kell a gonosznak, a fájdalomnak, a betegségnek, mert nincs más név, amely által megtartatnánk mint az Úr Jézus neve. Oh ezek az apostolok dehogy akarták az ünneplést, nem érezték az üldözést, a fáradtságot, az éhséget, a szomjúságot, csak annak örvendtek, hogy hirdethetik a názareti Jézust s azt hogy: »Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől« — miként Péter is hirdette. De ime míg ők magukról megfellekedve prédikálnak, jövének: »Antihából és Ikoniumból és a sokaságot eláztatván, megkövezék Pált és kivonszolták a városból.« A tömeg, amely még az imént virág után nyult, hogy hódolatát és imádatát fejezze ki az apostoloknak — köveket emel, szája, melyet dicsőhimnuszra nyitott, szidalmat szór az apostolok felé. Mily fényes példája e kép az emberi ingatagságnak, mely ma így — holnap úgy szól. Dehogy ma. Hanem még ebben a percben imád, a másik percben átkoz, egyik pillanatban leborul, a másikkban letipor. És az apostolok? ... Tovább hirdették az evangéliumot.

Kedves testvérem és barátom! Bele tudod-e helyezni magadat e történetbe? Hányszor kínál a világ tisztességet, hányszor nyújt neked is mulandó örömeiket. Hányszor istenítesz s istenítetsz és dehogy mondanád azt, hogy hiszen hasonló természetű ember vagyok. Oh az emberek dehogy akarnak hasonló természetűek lenni a másikkal. Dehogy

engedné neked a hiúság, a gög, az elbizakodottság, a büszkeség, hogy azt merd mondani, hogy hasonló természetű ember vagyok, mint te. Mi mindig többre akarjuk tartani magunkat, mint amik vagyunk. Mennyire jól esik az emberektől a magasztalás. Hányszor felejtet el az Úr szavát: »Dicsőséget emberektől nem nyerek«. És Pál apostol szavait, ki ekként szól: »Bizonyára ha még embereknek igyekeznek tetszeni Krisztus szolgája nem volnék.«

Hányszor felejtik el az emberek, hogy hiába minden elismerés az emberektől, mert jegyezd meg kedves testvérem és barátom, egy fillérrel sem több az értéked, mint amennyire az Úr értékkel, az emberek bármiként is vélekedjenek rólad. Mert az emberek a külsőt, a dobozt látják, de az Úr a belsőt vizsgálja. És ezt tudták az apostolok. Ismerték magukat. Tudták, hogy szegény bűnös, tehetetlen emberek, miket az Úr Jézus Krisztus kegyelme tett azzá, amivé lettek. És ezt tanuld meg te is és ezt vágyom teljes mértékben megtanulni én is az ő dicsőségére. Akkor nem kívánunk ünnepeltetni, nem akarunk szerepelni, nem látjuk a magunk nevét, csak az Urét.

De jöhet, sőt jön a másik idő, amikor követ ragadnak és akkor az emberek amennyire szerették a dicsőség napsugarát, annyira menekülnének a közápportól. A dicső-

ség koszorúját a homlokukra fűznék, de a kövek elé az Urat állítanák. Sőt még sokkal kevesebbet, egy ferde nézést, egy keményebb szót, egy gúnyos megjegyzést nem hajlandók a názáreti Jézusért viselni. Az apostolok egy szegény nyavalyás beteget gyógyítottak meg s jutalmuk a megkövezés lett. És te kedves testvérem és barátom, sokkal kevesebb munkáért, mint egy sántának az Ur nevével való meggyógyítása, sokkal több jutalmat vársz, mint a — megkövezés. Ezek az apostolok amikor ünnepelni akarták őket, akkor is az Urat hirdették, amikor megkövezték őket, akkor is az Ő nagy nevének iparkodtak dicsőséget zengeni.

Legyen az életünk az apostolok listrai útja, melyen hol dicsőséget kínálnak, hol megköveznek, hogy a fájdalom könnye bizony néha elhomályosítja az Úr tiszta és szent alakját. De mi nézzünk rá a mi könnyeinken át is és érezzük, hogy a mi Urban való életünknek nem lehet más útja, mint az örök Jeruzsálem Királyának dicsőségét növelni, magunkat a megaláztatásban gyakorolni, nem várván az emberektől semmit.

A Szentlélek ereje, amely által megtudjuk érteni az Ur Jézus alázatosságát, attól a pillanattól kezdve, amikor egy istállóban jött e földre éretted és érettem, addig míg a

A mi Énünk.

Az »én« a testnek a gondolata, amely az Istennek nem engedelmességek, mert nem is teheti. (Rom. 8., 7.) Az Úr Jézus pedig azt követeli tőlünk, hogy tagadjuk meg magunkat. Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát. (Mát. 16., 24.) Az »én« egy fejjel nagyobb mindennél, mint Saul király nagyobb volt a többi embernél. Az »én« az a fejedelem, aki elfoglalta azt a helyet, amely csak az Istené volna.

Az »én« az az érzékeny valami, amely megsértődik minden csekélység miatt, amelyik bántja és szomorkodik, ha nem kapja meg a kellő tiszteletet minden cselekedetért. Az Úr Jézus pedig az Istennek ad minden dicsőséget, s ha Ő lakik bennünk az »én« helyett, úgy mi is az Isten dicsőségét keressük majd. De vajjon a Krisztus lakik e bennünk? Az »én« viszonyozza az igazságtalan bánásmódot. Krisztus pedig, mi bennünk nem feddődik, ha szidalmaztatik. Az »én« sajnálja magát, ha valami baja van, azt gondolván, hogy neki joga van ahoz, hogy őtet most mások is sajnálják és ilyenkor azt szeretné, hogy mindenki részvételt viseltetnék iránta, hogy kimélnék minden munkától. Ha azután nem adnak semmit a bajára, kegyet-

lennek és rossznak gondol minden embert. Ha például a vonatban, vagy a villamoson nem adnak helyet mint az »én« gondolja, egy betegnek, gyöngéledőnek, akkor boldogtalannak érzi magát. Az »én« szereti azt, ha megsajnálják ezért mesél is nagy előszeretettel szomorú sorsáról és rengeteg sok bajáról, hogy ezáltal részvétet keltsen a hallgatóságban. Az Úr Jézus mi bennünk pedig mindenben az Istennek a kezét látja és tudja azt, hogy azoknak, kik Istent szeretik, mindenek javokra vannak. Így minden kis megpróbáltatásért hálákat ad és dicsőíti az Istent. A mi énünk sértve érzi magát, ha másokat megdicsérnek az ő jelenlétében, ha elismeréssel beszélnek a más munkájáról, ha a más szorgalmáról és igyekezetéről beszélnek előtte. Az »én« csupa önzés és ezért mindig félti a bőrt, innét van azután az, hogy minden igyekezete odairányul, hogy magára terelje a figyelmet, ezért mesél is szívesen a saját szorgalmáról, a saját jó tulajdonságairól stb., vagy pedig előszedi a fiát, vagy az apját, vagy más valakit, kire felakarja hívni a figyelmet, hogy ezáltal is bebizonyíthassa azt, hogy neki is van annyi dicsekedni valója, mint másnak. De Krisztus mi bennünk szomorú, ha sokat beszélnek róla, vagy az ő munkájáról. Vi-

szégyenfáján vérét cseppenként engedte érettem és éretted kiontani, igen e Szentlélek ereje tanítson meg bennünket Ó érette a földi dicsőségnek ellene állni, a szomorúságokat békével tűrni és mindig, de mindig az Ó dicsőségét szolgálni.

Libellus.

H I R E K.

Bücsübeszéd Nyíregyházán. Június 23-án tartotta bücsübeszédét Wallrabenstein Jakab. A kápolna ez alkalommal szépen megélt. A gyülekezet apraja, nagyja még egyszer együtt akart lenni azzal a pásztossal, kivel hét éven át együtt épült s fejlődött: Pásztor és nyája meg volt hatva s mindkettő érezte, hogy nehéz a válás. A pászor bücsübeszéde után egymásután emelkedtek szólásra a testvérek s búcsúztak meleg szóval, szerető szívvel. Megható búcsúszókat s imát mondott Havas József, Krisztushívó zsidó testvérünk, aki nagy figyelemmel s szeretettel kísérte éveken át munkánkat. Este a baptista gyülekezet testületileg jött prédikátoruk vezetése mellett. Sallai predikátor szolgált az Igével s Holcer Erzsébet, a baptista leánykör vezetője saját szerzésű költeményét olvasta fel s egy szép virágcsokrot nyújtott át Wallrabenstein testvérnek, ki könnyes

szemekkel köszönte meg a nem várt szeretet megnyilvánulást. A búcsúztató költeményt mai számunkban hozzuk. A methodista és baptista testvéreknek ezen az estén az Úr ujjában megmutatta, mily fontos s nagy horderejű tény, ha Isten gyermekei egymást szeretve, egymást támogatva, gyakorolják hitüket. Ezen az estén nemcsak gyarló földi emberek örültek a testvéri egyéiertésnek s kölcsönös ragaszkodásnak s megbecsülésnek, hanem odafenn az égből az angyalok is örültek azon, hogy idelelenn a földön az atyafiak békességben lakoznak s kezet-kézben dolgoznak az Úr szőlőjében. A nyíregyházi gyülekezetet és a távozó pásztort egymással nemcsak a hét éven át tisztult szeretet fogja összekötni s a jövőben való egymásra utaltság, hanem egy kicsiny bölcső, melyben a pászor unokája mosolyog s egy sírhanth, mely alatt nem rég elhunyt anyósa várja a boldog feltámadást. A nyíregyházi munkát átvette Markus J. A. és Dékány E. Az Úr segítse őket hazai legnagyobb gyülekezetünk ápolásában s továbbfejlődésében.

— **Hitmélyítő konferencia Budapesten.** Felsőerdősor 5. sz. alatt. Aug. 17–20. A Szent István hetére kiadott féljegyeket az idén felhasználhatják vidéki testvéreink arra, hogy ellátogatnak hitmélyítő konferenciánkra. Szükségesnek tartottuk e konferencia megtartását két célból: Először abból a cél-

szont örül annak, ha másról jót és szépet mesélnek, mert ebben is az Istennek a nagy kegyelmét látja. Az »én« azon van, hogy jó benyomást keltsen ott, ahol megjelenik. Krisztus mibennünk pedig azon van, hogy magunkat ellefelejtjük. Az »én« mindig kész a jogait megvédelmezni s rendszerint sokat tart magáról. Az Úr Jézus mibennünk csak az atya jogait keresi.

Az »én« is kaphat új szívet, mint Saul király (I Sám. 10., 9.) kapott, de azért mindig csak »én« marad. A világi »én« megváltozhatik ugyan, de akkor lesz belőle egy hívő »én«, telve önzéssel, önisággal, öntetszéssel, önsajnálkozással. Így az »én« a régi maradt, csak egy másik talajt kapott. A látszat szerint úgy néz most ki az ember, mintha kegyes életet élne, de most is csak a jutalmat és az elismerést keresi, valamint örül annak, ha megdicsérik, hogy milyen kegyes, milyen szent, hogy milyen szépen tud imádkozni stb. Igen, ez az »én« még veszélyesebb, mint a világi »én«. Krisztus mibennünk azonban nem keres elismerést, dicséretet, nem keresi a saját akaratát, ezért nem akaratoskodik mint az »én«. Mennyi úgynevezett hívő van, ki nem vette még észre az ő kegyes »énjét«. Hány hívő áztatja magát hamis békében, amely nem más, mint

temetőbéke, mert alatta holttetemek vannak. Így hullá szaga van az ilyen hívőnek. Hány hívő tud szépen imádkozni és szépen énekelni, meg prédikálni, de amellet nagyon akaratoskodik, öntelt, csak a maga lársaságát szereti. Az ilyen hívő még az »énnek« él. De kedves testvérem ne feledd el azt, hogy az Úr Sault elvetette, úgy téged is elvet majd ha meg nem térsz. (I Sám. 15., 26.) A te kegyes életed csak frázis, te még olyan érzékeny vagy, mint egy farizeus, ki megszüri a szunyogot, de a tevét lenyeli. Olyan finnyás és elégedetlen vagy, hogy a felebarátidnak és hozzátartozóidnak életét megnehezíted. Hányszor dacoskodtál órák hosszat, sőt még napokon át, ha nem adtak neked igazat, ha megsértettek. És te még mered mondani, hogy hívő vagy? Te még mersz másokért imádkozni? Hisz utálatos vagy az Úr előtt az ilyen önző »én« életben. Ezért térj meg önző sátni életedből. Mert minden önzés a sátnától van. Így az »énnek« meg kell halnia. De azt azért tudd meg, a saját kezünk által az nem hal meg.

Ha mi megkiséreljük az »én«-t elnyomni a saját erőnk által, akkor csak még jobban életre kel. Az »én« ezért csak úgy hal meg örökre, ha átadjuk az egészet az Urnak és ha azután nem figyelünk többé reá.

ból, hogy hitünk mélyüljön, másodszer azért, hogy hazai testvéreink egymást megismerjék.

Lakásról gondoskodunk. Reggeliről, vacsoráról mindenki maga gondoskodik. Ebédért 60 filléres jegyek kaphatók, amit mindenki már előre megvált predikátoránál. — Hogy tudjuk hány vendég elhelyezéséről kell gondoskodnunk, *legkésőbb aug. 15-ig* jelentkeztek minden résztvevni szándékozó predikátoránál, vagy lapunk szerkesztőjénél.

A részletes program a predikátoroknál megszerezhető. Konferenciái téma:

Kicsoda nekünk Jézus?

Imádkozzunk e konferencia áldásthozó jellegéért.

Búcsúztató.

Irtá s elmondotta:

Holcer Erzsébet

a nyíregyházi baptista Icénykör vezetője.

Szeretett testvérünk, Istenünk egyik hű

[szolgája

Megjelentünk mi is Urunk intő szózatára.

Szívünk hangosan ver, a kezünk megremeg,

Amidőn te feléd búcsúra nyújtjuk ezt.

Ajkunk szót nem talál, szemünkben könny

[ragyog,

Midőn városunkat, te most itt hagyod.

Testvéri körünkben te, bár keveset voltál.

De éreztük hogy velünk együtt munkálkodtál.

Krisztus zászlajával kezdedben, lelkesen

[hirdetted:

Ezért szolgáltasd ki még ma az »én«-t az Ur Jézusnak. Ő mondja azt: hogy tagadjuk meg magunkat, de az Ő javára. Ő a mi új életünk, így az »én« helyett az Ur Jézus fog állani. Élek többé nem én, hanem Krisztus él én bennem. Ezután nem én imádkozom, hanem Krisztusnak a Lelke beszél belőlem, nem én győzöm le a bűnt, hanem Jézus végzi mind ezt én bennem. Így, add a te »nédedet« az Ur Jézusnak hit által, és akkor majd Ő harcol helyetted. Így ha jön a kísértő, nem talál többé »én«-t, kívül szövetkezlél, hanem Krisztust.

Baxter M. után, Minor.

Templomberendezési cikkek, tárgyak, egyesületi zászlók, jutányos beszerzési forrása az

Ecclesia r.-t.

Budapest IV. Váci ucca 59. szám.

Oh emberek halljátok: Isten az örök szeretet!
Sokszor megcsodáltuk kitartó munkádat.
Mely igénybe vette napod, sokszor

[éjszakádat.

Hét év Nyíregyházán sok próba harc között,
Elhintett Szent Ige könnyekkel gyakran

[megöntözött,

Ima és szeretet, mely készitette magasba a

[lelked,

Türni gúnyt, szenvedést megtanított téged.
Tudom, ne is tagadd, nem lehet az máséid.

Fáradtságod nem volt sokszor drága érték.
Akiket szerettél, akikért oly vággyal

[dolgoztál,

Nem érték meg sokszor, hogy mi az mit

[vele áldoztál

Az Ur oltárára, erőd, élted s vele szived,

[mindenedet.

Nem látták szemedben, titkos fájó

[könnycidet,

Igy volt és így is lesz, bár messze vinne

[téged utad,

Oh örülj testvérünk, hisz jól ösmer Urad!

Mi szerettünk téged, hiszem, hogy vannak

[még sokan,

Kiknek fáj a szívünk, azt kérdezve

[Mesterünkötlő mostan,

Mért van ez így Urunk? Mért viszed el

[szolgád?

Mért csak ily kevésre küldéd őt mi hozzánk?

De gyermeki hittel mégsem tehetünk mást,

Elfogadva megnyugvással e nehéz elválást

Búcsújabbot nyújtva néked, szeretett

[testvérünk,

Utaidban kísérenj végig ami szeretetünk.

Hű vezéred, kinek szolgálva, legyen folyton

[véled,

Még munkádat itt e földön győzelemmel

[végzed,

Hüségednek a jutalmát itt ne keresd soha!

De Uradnál főt a mennyben vár egy

[dicskorona!

És ha bár most itt a földön tőled el kell

[válnunk,

S bár meg lehet hogy e testben nem is

[találkozunk,

Urunk adjon viszontlátást ott fölött szép

[hazánkban,

Ahol mindig együtt leszünk örök

[boldogságban,

Ezt kívánjuk, ez a vágyunk, ez a

[tőrekvésünk,

Az Ur áldjon s vezéreljen, szeretett

[testvérünk!

Bocsáss meg hát, feledd mindent ami fáj

[itt néked.

Mestered is erre tanít a kereszten téged,

Igy áldása kísér téged s kedves családot.

Az Ur Jézus lábánál legyetek boldogak.

Ifjuságunknak nevében még csak azt

[kívánom:

Fogadd hát el szeretettel e csokor virágot!